



Invordering-actueel 2021, week 10

Samenstelling:

Artikel	Inhoudsindicatie	Publicatie
vBVV	'Belastingdienst int schulden zonder naar situatie te kijken' De Belastingdienst kijkt bij schulden van burgers niet naar hun financiële situatie voordat de organisatie toeslagen inhoudt. Daardoor kunnen mensen onder het bestaansminimum terecht komen, hoewel dat volgens de wet niet mag, stelt de Landelijke Organisatie Sociaal Raadswerk (LOSR). Pas als burgers zelf aan de bel trekken, maakt de Belastingdienst een individuele afweging. De sociaal raadsliden verwijzen naar de Wet vereenvoudiging beslagvrije voet. Die wet moet zorgen dat burgers met schulden genoeg geld overhouden om van te leven en niet door te hoge beslagleggingen dieper in de problemen worden gedrukt. Tot driekwart van de mensen met schulden zou voor de wet onder het bestaansminimum uit zijn gekomen qua inkomsten. De wet werd al in 2017 aangenomen en is sinds 1 januari van kracht. Dat de overheid in de vorm van de Belastingdienst zich er niet aan houdt, vinden de sociaal raadsliden moeilijk te verteren. Ze hebben een brief geschreven naar staatssecretaris Alexandra van Huffelen van Financiën. Ook de Nationale ombudsman gaat er bij de staatssecretaris op aandringen dat de Belastingdienst zich aan de wet houdt. Het ministerie reageert dat mensen altijd een brief krijgen als ze een deel van de toeslagen moeten terugbetalen, en dat ze daarin worden opgeroepen contact op te nemen als betalen niet lukt. "Dan zoeken we naar een oplossing", aldus een woordvoerder, waarbij ook rekening wordt gehouden met hoeveel men kan betalen. Als iemand daarna nog niet betaalt, volgt een dwangverrekening. Daarvoor geldt wel automatisch de beslagvrije voet. Het ministerie wil in gesprek met LOSR over de brief.	Accountant.nl Schuldinfo.nl
Toeslagen	Fiscus maakt afspraken met deurwaarders over toeslagencompensatie De Belastingdienst heeft afspraken gemaakt met gerechtsdeurwaarders over het delen van gegevens van mensen die een schadevergoeding krijgen wegens de toeslagenaffaire. Daardoor kan worden voorkomen dat op die compensatie direct beslag wordt gelegd namens schuldeisers.	Taxlive.nl

Artikel	Inhoudsindicatie	Publicatie
	Het kabinet stelde alle gedupeerden van het toeslagenschandaal eind vorig jaar een schadevergoeding van 30.000 euro in het vooruitzicht. Mensen die meer schade hebben geleden, krijgen die later ook nog vergoed. Aanleiding was een vernietigend rapport over de affaire van een parlementaire onderzoekscommissie. Op aandringen van de Tweede Kamer is een pauze van een jaar ingesteld voor schulden die gedupeerden hebben bij private schuldeisers, zoals energiebedrijven, zorgverzekeraars of huurbazen. Zo moet voorkomen worden dat zij gelijk beslag laten leggen op die 30.000 euro. Een probleem dat daarbij opgelost moest worden, is dat deurwaarders niet weten wie de gedupeerden precies zijn. Die informatie mag de Belastingdienst ook niet zomaar delen. Daarom wordt gebruik gemaakt van het systeem waarmee deurwaarders ook gegevens uitwisselen met organisaties voor schuldhulpverlening. Het gaat volgens de brancheorganisaties KBvG en SNG om een bestaand IT-systeem dat al jaren in gebruik is. De privacy van betrokkenen kan mede daardoor voldoende worden gegarandeerd, stellen zij.	
Corona	Belastingdienst roept 60.000 ondernemers op om uitstel van coronaschulden te verlengen  <i>Bij bijna 60.000 ondernemers lopen op dit moment belastingsschulden op terwijl hun uitstel van belastingbetaling is verlopen. Aan ondernemers die nieuwe belastingen niet kunnen voldoen, adviseert de Belastingdienst om het bijzonder uitstel te verlengen. Alleen zo kunnen zij een beroep doen op de huidige aflossingsregeling van 36 maanden.</i> Verlengen of aanvragen van bijzonder uitstel van betaling kan tot en met 30 juni. Lees meer over het bijzonder uitstel in verband met de coronacrisis in het Dossier Coronavirus. Bijna 250.000 ondernemers hebben op dit moment betalingsuitstel voor hun coronaschuld bij de Belastingdienst. Bij elkaar is hiermee zo'n 16 miljard euro gemoeid. De groep van bijna 60.000 ondernemers hebben na afloop van hun uitstelperiode nieuwe betalingsachterstanden opgebouwd en hebben nog niet gevraagd om verlenging van hun uitstel. In de huidige aflossingsregeling moeten ondernemers die gebruikmaken van uitstel van betaling op 1 oktober starten met het aflossen van hun schulden. Dit mag in 36 maanden. Tot het einde van het jaar rekent de Belastingdienst 0,01 procent rente bij het invorderen. Alle ondernemers met bijzonder uitstel van betalen komen in aanmerking voor de betalingsregeling, mits zij na afloop van de uitstelperiode hun belastingen weer op tijd betalen. Lukt dat niet, dan kunnen zij hun betalingsuitstel verlengen tot 1 juli. Ook ondernemers die nog niet eerder uitstel aanvroegen, kunnen nog tot 1 juli bijzonder uitstel van betalen aanvragen.	Taxlive.nl

Artikel	Inhoudsindicatie	Publicatie
	Meer lucht voor ondernemers Staatssecretaris van Financiën Vijlbrief heeft eerder in de media aangegeven dat het ministerie van Financiën en de Belastingdienst mogelijkheden verkennen om ondernemers nog meer lucht te geven om hun schulden terug te betalen. Daarbij wordt bijvoorbeeld gedacht aan het later starten met terugbetalen en het verlengen van de terugbetalingsperiode. Het kabinet zal hierover een besluit moeten nemen. Verder heeft de staatssecretaris aangegeven dat het in specifieke situaties, op verzoek, mogelijk is om later te starten met aflossen mits de totale schuld binnen 36 maanden na 1 oktober 2021 wordt afgelost; in de resterende maanden moet dan een hoger bedrag worden betaald.	
Awb 8:75	Belastingplichtige veroordeeld tot betaling proceskostenvergoeding aan Belastingdienst BV X ging in beroep tegen de op aangifte voldane BPM nadat haar bezwaar wegens termijnoverschrijding niet-ontvankelijk was verklaard. Op de zitting gaf BV X toe dat de niet-ontvankelijkverklaring niet in geschil was, maar zij was het niet eens met het geheven griffierecht en wilde een immateriële schadevergoeding (IMSV) voor de overschrijding van de redelijke termijn. Rechtbank Zeeland-West-Brabant verwierp de stelling van BV X dat het griffierecht de toegang tot de rechter op ontoelaatbare wijze belemmerde, maar kende wel een IMSV toe van € 500. De Rechtbank verwierp het verzoek van de inspecteur om BV X te veroordelen tot het betalen van een proceskostenvergoeding (PKV) van € 80 reiskosten voor twee ambtenaren omdat BV X volgens de inspecteur kennelijk onredelijk gebruik maakte van het procesrecht. BV X ging in hoger beroep en de inspecteur stelde incidenteel hoger beroep in. Hof Den Bosch verklaarde het incidenteel hoger beroep van de inspecteur gegrond en het hoger beroep van BV X ongegrond. BV X had volgens het Hof ook in (hoger) beroep niet betwist dat de uitspraak op bezwaar juist was en had daarom volgens het Hof geen procesbelang bij het instellen van beroep. Dat de behandeling van het bezwaar en beroep in totaal langer dan twee jaar had geduurd, kon niet leiden tot het toekennen van een IMSV omdat de (veronderstelde) spanning en frustratie beëindigd was bij het doen van uitspraak op bezwaar. De Rechtbank had de inspecteur daarom ten onrechte veroordeeld tot betaling van een IMSV. Het Hof veroordeelde BV X vervolgens in de door de inspecteur gemaakte proceskosten van € 80 voor het bijwonen van de zitting bij de Rechtbank omdat aannemelijk was dat BV X alleen beroep had ingesteld in de hoop dat de Rechtbank pas ten minste 2 jaar na de datum van ontvangst van het bezwaarschrift door de inspecteur uitspraak zou doen. Het Hof vond daarbij van belang dat de gemachtigde op de zitting bij het Hof had verklaard dat hij zich ervan bewust was dat, ondanks overschrijding van de aan de bezwaarfase toe te rekenen termijn van een half jaar, geen IMSV toegekend zou zijn als de uitspraak van de Rechtbank binnen de betreffende tweejaarstermijn zou volgen. Het instellen van een beroep alleen in de hoop dat de redelijke behandelingsduur werd overschreden, was in dit geval aan te merken als kennelijk onredelijk gebruik van procesrecht. <i>Hof Den Bosch 19 februari 2021 19/00639</i>	ECLI:NL:GHSHE:2021:617
Iw 17	Verzet tenuitvoerlegging dwangbevel; alle drie de ingestelde verzetsgronden falen De rechtbank komt alles in samenhang beschouwd dan ook tot de conclusie dat er geen sprake is van een aanslag	ECLI:NL:RBNHO:2021:1966

Artikel	Inhoudsindicatie	Publicatie
	waarvan de materiële verschuldigdheid dusdanig twijfelachtig is dat De Ontvanger niet in redelijkheid tot de beslissing heeft kunnen komen om tot tenuitvoerlegging daarvan over te kunnen gaan. Verzetgrond 1 slaagt daarom niet. Met inachtneming van en voortbouwend op hetgeen is overwogen in 4.6 en 4.7 komt de rechtbank voorts tot het oordeel dat van De Ontvanger niet in redelijkheid kon worden geveerd nader betalingsuitstel aan [eiser] te verlenen, dan wel haar medewerking te verlenen aan een minnelijke regeling. Uit de overgelegde stukken vloeit het beeld voort dat de inspecteur reeds vergaande coulance heeft betracht met [eiser], terwijl [eiser] terughoudend is geweest met het verstrekken van informatie aan de inspecteur. Zo is er in de vaststellingsovereenkomst een voor [eiser] gunstige en langdurige betalingsregeling opgenomen. Vervolgens is de inspecteur na het eindigen van die vaststellingsovereenkomst akkoord gegaan met een betaling tegen finale kwijting door [eiser] van een bedrag van € 90.000,00, welk bedrag bijna 40% is minder dan het belastingbedrag dat [eiser] op basis van een winst uit aanmerkelijk belang van € 625.000,00 eigenlijk aan de inspecteur verschuldigd zou zijn. [eiser] heeft echter zelf besloten geen uitvoering gegeven aan de tussen partijen bereikte overeenstemming, maar is overgegaan tot de indiening van verschillende aangiften inkomstenbelasting over het jaar 2016 (zie o.a. 2.9 en 2.11). In geen van die aangiften is een bedrag aan winst uit aanmerkelijk belang opgegeven in box 2. De ontvanger heeft ook niet gehandeld in strijd het geldende Invorderingsbeleid en/of de algemene beginselen van behoorlijk bestuur <i>Rechtbank Noord-Holland 10-03-2021, C/15/295995 / HA ZA 19-715</i>	
Fw 350 Rv 3 Rv 32	Alleen de rechter kan een faillissement uitspreken Een faillissement kan alleen maar door de rechter worden uitgesproken. Een faillissement kan niet van rechtswege op grond van art. 350 lid 5 Fw intreden. Wijziging van een rechterlijke uitspraak buiten art. 31-32 Rv zou in strijd komen met het gesloten stelsel van rechtsmiddelen. ACHTERGROND Eisers tot cassatie waren in de schuldsanering beland. Verweerder in cassatie is de voormalig bewindvoerder en inmiddels curator van eisers. De rechtbank had de schuldsanering opgeheven, omdat eisers zich niet aan de regels hielden. Maar de rechtbank sprak hun faillissement niet uit, omdat er geen geld meer was om te verdelen onder de schuldeisers. Totdat eisers op enig moment een erfenis ontvingen. Daarop corrigeerde de rechtbank zijn eerdere uitspraak en oordeelde dat eisers op de voet van <u>art. 350 lid 5 Fw</u> van rechtswege in staat van faillissement zouden komen te verkeren zodra de uitspraak in kracht van gewijsde zou gaan. Het hof bekrachtigde dit oordeel. GEEN FAILLISSEMENT VAN RECHTSWEGE OP GROND VAN ART. 350 FW De Hoge Raad beslist anders. Volgens de Hoge Raad past een van rechtswege intreden van het faillissement niet bij de gewenste duidelijkheid over of en wanneer iemand failliet is gegaan. Dan is bovendien niet verzekerd dat onmiddellijk	Cassatieblog

Artikel	Inhoudsindicatie	Publicatie
	een rechter-commissaris en een curator worden benoemd (rov. 3.1.3). Daarom is volgens de Hoge Raad, ook bij art. 350 lid 5 Fw, steeds een uitspraak van een rechter tot faillietverklaring vereist: <i>"In dit licht moet art. 350 lid 5 Fw aldus worden verstaan dat het slechts bedoelt de rechter de verplichting op te leggen om in het in die bepaling genoemde geval (zie hiervoor in 3.1.2) het faillissement uit te spreken, met ingang van de dag waarop zijn uitspraak in kracht van gewijsde gaat. Anders dan het hof heeft geoordeeld, treedt het in art. 350 lid 5 Fw genoemde faillissement dus niet van rechtswege in als het daarin genoemde geval zich voordoet, maar is daarvoor steeds een uitspraak van de rechter vereist – evenals in de andere in de Faillissementswet geregelde gevallen waarin grond voor een faillissement bestaat –, die dient te berusten op de vaststelling dat het daarin genoemde geval zich voordoet."</i> GEEN WIJZIGEN VAN EEN RECHTERLIJKE UITSpraak BUITEN ART. 31-32 RV De Hoge Raad vindt ook verkeerd dat de rechtbank zijn eerdere oordeel dat eisers bij gebrek aan middelen niet failliet worden verklaard zomaar had gewijzigd toen duidelijk werd dat er een erfenis was gekomen. Dat strookt volgens de Hoge Raad niet met de wettelijke mogelijkheden om een uitspraak te wijzigen (art. 31-32 Rv) en ook niet met het gesloten stelsel van rechtsmiddelen (rov. 3.1.4 en 3.2.2): <i>"Rechtbank en hof konden de aldus door hen gedane einduitspraken slechts verbeteren en aanvullen binnen de grenzen van de art. 31 en 32 Rv (welke bepalingen van overeenkomstige toepassing zijn op uitspraken die worden gedaan op grond van de Faillissementswet). Buiten die gevallen zou dit in strijd komen met het gesloten stelsel van rechtsmiddelen.</i> <i>[...]</i> <i>Van een kennelijke fout in het vonnis van 5 augustus 2019 in de zin van art. 31 Rv is op het onderhavige punt geen sprake, [...] terwijl niet is gesteld of blijkt dat het geval van art. 32 Rv zich voordoet."</i> De Hoge Raad vernietigt zowel het vonnis in eerste aanleg als het arrest van het hof en verwijst de zaak naar de rol voor uitlating partijen over de faillissementskosten. <i>HR 5 maart 2021, ECLI:NL:HR:2021:351</i>	
Corona Insolventie	Interview met [] insolventierechter, rechter-commissaris en kantonrechter bewindszaken bij [] <i>"Tegen schuldhelpverleners wil ik zeggen: durf actie te ondernemen. Rechters zijn best redelijk."</i> 'Insolventierechter in tijden van Corona' klinkt als de titel van een roman van Gabriel García Márquez, maar het is de dagelijkse praktijk voor []. Hoewel de verwachte golf aan faillissementen en schuldsaneringsregelingen door de overheidsmaatregelen en de terughoudendheid van schuldeisers op dit moment nog niet is aangebroken, is het op insolventiegebied allesbehalve rustig. Een gesprek over de terugloop in de Wsnp, de voorgestelde wijziging van de faillissementswet en het belang van vroegsignalering.	Schuldsanering 2021-1

Artikel	Inhoudsindicatie	Publicatie
Toeslagen	Komen tegemoetkomingen in de kinderopvangtoeslagaffaire toe aan schuldeisers? Het aftreden van het kabinet Rutte III op 15 januari 2021 vanwege de kinderopvangtoeslagaffaire kwam voor velen niet meer als een verrassing. Het rapport 'Ongekend Onrecht' van de Parlementaire Ondervragingscommissie Kinderopvangtoeslag maakte nogmaals duidelijk wat in 2017 ook al door Nationale Ombudsman was vastgesteld: ouders zijn onevenredig hard aangepakt bij het beëindigen van kinderopvangtoeslag in 2014 en het terugvorderen van de ontvangen toeslag over 2012 en 2013. Bovendien ondervonden deze ouders in de daaropvolgende jaren de buitenproportionele gevolgen van het handelen door de Belastingdienst/Toeslagen, zeker als zij het stempel 'Opzet/Grove schuld' hadden gekregen. Hierdoor bleek in veel gevallen een betalingsregeling niet mogelijk en werd medewerking door de Belastingdienst/Toeslagen aan schuldhelpverleningstrajecten onthouden.	Schuldsanering 2021-1
Schuldenproblematiek	Zonder stress incasso's voorkomen <i>Met inzicht in bankrekeningen haalbare betalingsregelingen treffen</i> Voorkomen dat betalingsachterstanden problematische schulden worden. Dat is de missie van het nieuw op te richten Nederlands Instituut voor Betalingsregelingen (NivB). Debiteuren kunnen via het NivB haalbare regelingen afsluiten met alle organisaties waar ze achterstallige rekeningen hebben. Dat scheelt stress voor mensen met achterstanden, minder achterstanden die moeten worden afgeschreven voor crediteuren en minder schuldhelpverlening voor gemeenten. Drie keer een win waar het Nibud en NVVK achter de schermen druk mee aan het experimenteren zijn met hun gezamenlijke initiatief het NivB. Nieuwe technieken en beproefde berekeningen van het Nibud helpen bij het van de grond komen van dit idee.	Schuldsanering 2021-1
Schuldenproblematiek	Actualiteiten beslag en incasso	Schuldsanering 2021-1
Wsnp	Jurisprudentie	Schuldsanering 2021-1
Iw 36	Bestuurder niet aansprakelijk door onwillige debiteur X is bestuurder van A bv, waarvan hij indirect 100% aandeelhouder is. A bv krijgt door het uitlenen van personeel grote vorderingen die grotendeels onbetaald blijven, en doet daarom een melding van betalingsonmacht. In geschil is of X door de ontvanger terecht aansprakelijk is gesteld voor de belastingschulden van A bv. Volgens Rechtbank Noord-Nederland is er geen kennelijk onbehoorlijk bestuur, omdat een Duitse hoofdaannemer willens en wetens niet betaalde. De ontvanger stelt in hoger beroep dat X ten onrechte doorging met het uitlenen van personeel, terwijl de vorderingen steeds verder opliepen. Hof Arnhem-Leeuwarden oordeelt dat een ondernemer vrij is om door te gaan met het verrichten van diensten jegens zijn afnemers, ook bij uitblijven van betaling tot hoge bedragen of gedurende lange tijd. Er is geen algemene grens waarboven geen redelijk denkend bestuurder onder dezelfde omstandigheden de afweging had gemaakt tot voortzetting van de activiteiten. Het beroep van de ontvanger is ook voor het overige ongegrond. <i>Hof Arnhem-Leeuwarden 15-12-2020,</i> ECLI:NL:GHARL:2020:10405	V-N 2021/12.16

Artikel	Inhoudsindicatie	Publicatie
Algemeen	Kamerbrief over wetten waar Belastingdienst zich niet aan gehouden heeft Staatssecretaris Vijlbrief en staatssecretaris Van Huffelen informeren de Tweede Kamer over de uitvoering van een motie waarin wordt gevraagd om een overzicht van wetten 'waar de Belastingdienst zich niet aan heeft gehouden'.	Kamerbrief Antwoord kamervragen
Iw 42	De aansprakelijkheden van de notaris onder de Wet differentiatie overdrachtsbelasting Zoals bekend, is op 1 januari 2021 de Wet differentiatie overdrachtsbelasting in werking getreden. Onderdeel van de wet is de invoering van een vrijstelling voor de verkrijging van een woning door 'starters' in art. 15 lid 1 onderdeel p WBRV. De (ijdele?) hoop van de wetgever is dat de nieuwe wetgeving de positie van starters op de woningmarkt verbetert. Dat de term 'startersvrijstelling' misleidend is, is inmiddels algemeen bekend. Het gaat er om dat een verkrijger jonger dan 35 jaar nog niet eerder van de vrijstelling gebruik heeft gemaakt. Ondanks dat de term misleidend is, zal ook ik hierna van 'startersvrijstelling' spreken. De wetgeving houdt ook maatregelen in ter voorkoming van misbruik van de vrijstelling. Voornamelijk op die maatregelen wil ik hier nader ingaan, speciaal waar deze maatregelen de positie van de notaris raken. In FBN 2021/2 is al ingegaan op vele aspecten van de Wet differentiatie overdrachtsbelasting. <i>De positie van de notaris bij de overdrachtsbelasting, algemeen</i> Waar raakt de wetgeving de positie van de notaris? Om te beginnen is de notaris aansprakelijk voor de afdracht van de overdrachtsbelasting (art. 42 Iw 1990). Let op: de notaris is niet aansprakelijk voor de correcte heffing van de overdrachtsbelasting zoals nog steeds door veel notarissen wordt gedacht, maar voor de afdracht van de belasting die volgt uit de door de notaris opgemaakte akte. Het verschil is groot. Een voorbeeld om het verschil scherper neer te zetten. Als in de akte van levering staat dat een art. 14 lid 2 WBRV-woning wordt geleverd, is het 2%-tarief verschuldigd (afgezien van de startersvrijstelling). Mocht later blijken dat de geleverde onroerende zaak geen woning is, dan kan alleen aan de verkrijger van de onroerende zaak een naheffingsaanslag worden opgelegd. De notaris is alleen hoofdelijk naast de verkrijger aansprakelijk voor de afdracht van de 2% overdrachtsbelasting die uit de akte van levering blijkt. Wanneer is de notaris wel aansprakelijk voor de afdracht van de overdrachtsbelasting? Bijvoorbeeld als hij zich verrekent en, bijvoorbeeld, € 5.000 overdrachtsbelasting afdraagt bij een koopprijs van € 300.000. De overdrachtsbelasting bedraagt immers € 6.000. De notaris is ook hoofdelijk naast de verkrijger aansprakelijk voor de overdrachtsbelasting als hij ten onrechte meent dat sprake is van een verdeling en art. 3 WBRV toepast terwijl uit de akte blijkt dat het een overdracht betreft. Volgens mij komt een onjuiste uitleg van de inhoud van de akte voor rekening van de notaris. Dat wil zeggen dat als de notaris meent dat uit de akte blijkt dat sprake is van een verdeling maar de rechter later oordeelt dat uit de akte blijkt dat het een overdracht is, van meet af aan uit de akte is gebleken dat het een overdracht betreft.	FBN 2021/3-11

Artikel	Inhoudsindicatie	Publicatie
	De notaris is daarmee aansprakelijk voor de ten onrechte niet afgedragen overdrachtsbelasting.	
BW 3:84	De onbepaaldheid van het bepaaldheidsvereiste: <i>ING v de curator c.s. en Lira v Ziggo c.s. in perspectief geplaatst</i> Voor de overdracht van een goed – zoals een intellectuele eigendomsrecht – is op grond van artikel 3:84(1) BW vereist een 'levering krachtens geldige titel, verricht door hem die bevoegd is over het goed te beschikken'. Lid 2 voegt daar aan toe dat dit goed bij de titel 'met voldoende bepaaldheid' omschreven moet zijn. Dit zogeheten bepaaldheidsvereiste geldt op grond van de schakelbepaling van artikel 3:98 BW ook voor de vestiging van een pandrecht op dat goed. Het bepaaldheidsvereiste heeft in de loop der jaren voor de nodige rechtspraak en commentaren daarop gezorgd, waardoor je zou verwachten dat bepaald duidelijk is wat het bepaaldheidsvereiste inhoudt. Die schijn bedriegt echter enigszins, zoals blijkt uit de overwegingen van de Hoge Raad in het arrest van 3 april 2020 in de zaak <i>ING v de curator c.s.</i> en – vreemd genoeg – uit het stilzwijgen van diezelfde Hoge Raad in het arrest van 2 oktober 2020 in de zaak <i>Lira v Ziggo c.s.</i> Dat er nog veel onduidelijk is over wat het bepaaldheidsvereiste behelst, met name waar het de overdracht of verpanding van intellectuele-eigendomsrechten ('IE-rechten') betreft, verbaast niet geheel wanneer men zich realiseert dat de rechtsgeldigheid van een overdracht of verpanding meestal aan de orde komt in geval van een faillissement en men zich ook realiseert dat het commerciële belang van IE-rechten als vermogensbestanddeel van een gefailleerde pas de laatste decennia is toegenomen in het voetspoor van het toenemende economische belang van informatie- en communicatietechnologie ('ICT').	AA 2021-0284
BW 5:15 BW 5:14	Eén zaak of meerdere zaken en de rol van verkeersopvatting Het was september 1995. Ik was net begonnen met mijn studie rechten en er was een wereld voor mij opengegaan. Niet langer kon ik over straat zonder het bewustzijn dat alles doortrokken is van het recht. De vraag wie eigenaar was van de huizen die ik passeerde en de lantaarnpalen die mijn pad verlichtten. Welke vergunningen nodig waren voor het kappen van een boom of het plaatsen van een dakkapel. De bevoegdheden van de politieagenten die aan de rand van het plein, loom leunend tegen hun patrouillewagen aan een softijsje stonden te likken. Mochten deze dienders mij aanhouden en vragen gaan stellen over mijn aanwezigheid op het zonnige plein? Zouden ze mij, als het antwoord hen niet beviel, mee kunnen nemen naar het bureau? En hoe lang zou ik daar dan kunnen worden vastgehouden totdat ik mijn beklag zou kunnen doen bij een rechter? Allemaal juridische vragen. Vragen waarop ik de antwoorden zou gaan leren. Dat betekende niet dat mijn wereldbeeld er direct realistischer op werd. Zo dacht ik met mijn recent aangeschafte Kluwer Collegebundel alle in Nederland geldende wetgeving in handen te hebben, een ontroerend naïeve gedachte, zo werd mij later duidelijk. En zo viel ik ook eens ten prooi aan de gedachte of de fiets van mijn vriendin nou zou moeten worden gezien als 789 losse zaken, te weten de 789 losse onderdelen waaruit die fiets was samengesteld, of dat die zaken op de een of andere manier een juridische eenheid vormden. Toegegeven, het zijn allemaal vragen	AA 2021-0280

Artikel	Inhoudsindicatie	Publicatie
	waardoor geen zinnig mens zich laat plagen. Maar met die laatste kwestie zijn wij wel degelijk aanbeland bij de problematiek die in het onderhavige arrest centraal stond.	
BW 6:162	Staat kan niet langs civielrechtelijke weg schadevergoeding van derde vorderen wegens misgelopen belastingen als geen aanslagen zijn of kunnen worden opgelegd Aansprakelijkheid trustkantoor voor schade Belastingdienst. Uitvoering van werkzaamheden ten behoeve van kasgeldvennootschappen en aan zicht van Belastingdienst onttrokken vennootschappen, waardoor geen belastingaanslagen zijn of kunnen worden opgelegd. Legaliteitsbeginsel. Verhaal op privaatrechtelijke grondslag is een onaanvaardbare doorkruising van de publiekrechtelijke regeling van de belastingheffing en -invordering. Verwijzing naar HR 8 mei 1998, «JOR» 1999/50, m.nt. Hennekens (Staat/Lenger c.s.); HR 11 november 2005, ECLI:NL:HR:2005:AU2554 (Ontvanger c.s./ Granaria Holdings) en HR 15 mei 2020, ECLI:NL:HR:2020:890 (Staat/X). Hoger beroep van Rb. Amsterdam 14 februari 2018, «JOR» 2018/126, m.nt. Van Eersel. <i>Gerechtshof Amsterdam 15 december 2020, zaaknr. 200.240.168/01, 200.241.208/01 en 200.241.690/01, ECLI:NL:GHAMS:2020:3461</i>	JOR 2021/81
Iw 36	Fiscale bestuurdersaansprakelijkheid na verrekening van rekening-courantschuld met geldlening Bestuurdersaansprakelijkheid ex art. 36 Iw 1990. Verrekening van een rekening-courantschuld met een geldlening waardoor belastingsschulden onbetaald bleven, is kennelijk onbehoorlijk bestuur. Verwijzing naar HR 31 maart 2017, «JOR» 2017/189, m.nt. Tekstra (X/Staatssecretaris van Financiën) en HR 12 april 2019, «JOR» 2019/123, m.nt. Tekstra (X/Staatssecretaris van Financiën) <i>Rechtbank Gelderland zp Arnhem 7 december 2020, zaaknr. AWB 19/3495, ECLI:NL:RBGEL:2020:6427</i>	JOR 2021/80
Fw 370	Afkoelingsperiode en opheffing beslag in eerste WHOA-zaak Toewijzing verzoek tot de afkondiging van een afkoelingsperiode en het opheffen van beslagen in het kader van de voorbereiding van de homologatie van een onderhands akkoord. Ontvankelijkheid. Summierlijk gebleken van noodzakelijkheid afkoelingsperiode. Belangen beslagleggers niet geschaad bij opheffing van de beslagen. <i>Rechtbank Den Haag 15 januari 2021, rekestnr. C/09/605372/FT RK 21/9 HO, ECLI:NL:RBDHA:2021:198</i>	JOR 2021/77
AVG 23	Hof van Justitie onbevoegd ten aanzien van prejudiciële vragen over inperking van inzage recht door Duitse fiscus Internationaal privaatrecht. Verzoek van curator aan Duitse belastingdienst om fiscale gegevens van failliete vennootschap in verband met mogelijke faillissementspauliana. Onbevoegdheid Hof van Justitie ten aanzien van prejudiciële vragen. Is Duitse Belastingdienst bevoegd om op grond van art. 23 AVG het recht op inzage in te perken? Art. 23 AVG beoogt de grondrechten van natuurlijke personen te waarborgen en niet van rechtspersonen. <i>Hof van Justitie EU 10 december 2020, nr. C-620/19, ECLI:EU:C:2020:1011</i>	JOR 2021/73
Rv 700	De behandeling van het beslagrekest in de praktijk Op jaarbasis worden in Nederland enkele duizenden verzoekschriften ingediend waarin voorzieningenrechtters	BER 2021/20

Artikel	Inhoudsindicatie	Publicatie
	wordt verzocht om toestemming voor het leggen van conservatoir beslag. In de praktijk bestaat niet altijd evenveel zicht op en kennis van de wijze waarop die verzoeken worden behandeld. De vragen van Tweede Kamerlid Groothuizen (D66) naar aanleiding van het bericht 'Bedrijven lamleggen met beslag is kinderspel' op de website Follow the Money zijn daar een voorbeeld van. Hij stelde onder meer vragen over het in de regel niet horen van een schuldenaar op een verzoek om beslaglegging en over de beschikbaarheid van meer informatie van de zijde van de beslagene. Praktijkbeoefenaren die vertrouwd zijn met het civiele beslag- en executierecht hebben dergelijke vragen niet, maar zijn, zo is mijn ervaring, wel nieuwsgierig naar de behandeling van beslagverzoeken in de praktijk. Men gaat het er vooral om inzicht te krijgen in waar de voorzieningenrechter op let, de vragen die worden gesteld en de redenen voor gehele of gedeeltelijke afwijzing van een verzoek. Informatie daarover is schaars. Niet alleen wordt het aantal afwijzingen niet bijgehouden, ook worden afwijzingen maar zeer beperkt gepubliceerd. Dat laatste heeft, onder meer, te maken met de mogelijkheid om tegen een afwijzing in hoger beroep te gaan, gecombineerd met het ex-parte karakter van een beslagverzoek.⁴ Voor dit artikel heb ik in de periode 1 september tot en met 31 december 2020 bijgehouden wat ik heb beslist op door mij behandelde beslagverzoeken. Van die beslissingen – 105 in totaal – zijn de verzoeken die aanstonds zijn toegewezen – 49 van die 105, dus minder dan de helft – voor de praktijk niet zo heel interessant. Dat ligt anders voor de verzoeken waarover vragen zijn gesteld. Wat voor vragen waren dat en waar heeft dat toe geleid? En waarom zijn verzoeken vervolgens geheel of gedeeltelijk afgewezen? Ik bespreek hierna eerst de eisen waaraan een beslagverzoek moet voldoen. Daarna ga ik in op het beslissingskader en de uitkomsten van mijn 'onderzoek'. Waar nodig en zinvol vul ik aan met ervaringen uit mijn beslagpraktijk van de afgelopen jaren.	
Iw 36	WBA KOB door de ontvanger niet aannemelijk gemaakt De stellingen van de ontvanger dat de betalingen via de bankrekening van de zustermaatschappij in het licht van 'onbehoorlijk bestuur' privéonttrekkingen vormen falen, doordat belanghebbende door het inzichtelijk maken van de intrinsieke financiële structuren en geldstromen voldoende aannemelijk gemaakt dat de betalingen door de zustermaatschappij, alle namens belastingschuldige verricht, alle plausibele zakelijke transacties betreffen en doordat de ontvanger blijkens diens bij herhaling zowel schriftelijk als op de zitting gebezigde bewoordingen als: "ik ga ervan uit dat het gaat om privéuitgaven van belanghebbenden", "ik ga er vanuit dat dit privéuitgaven betreft", "ik ben dan ook van mening dat het onttrekken van aanzienlijke bedragen aan belastingschuldige door belanghebbende voldoende aannemelijk is", heeft blijk gegeven toereikend onderzoek naar de exacte status en besteding van die betalingen te hebben nagelaten. <i>Gerechtshof Den Haag 25-02-2021, BK-20/00527</i>	Uitspraak (nog) niet gepubliceerd

Artikel	Inhoudsindicatie	Publicatie
Algemeen	Keten inning & betalingsverkeer Deze Update informeert medewerkers die werken in de invordering en het betalingsverkeer over diverse ontwikkelingen, (politieke) besluiten en projecten.	Update